

Poesia telefònica

Una vegada era un gat, una vegada era un gos... I vet aquí que el senyor Gurri, director de «Terra Vallesana», un bon dia que anava a servir-se del telèfon, és obsequiat per l'alambric amb un ramell d'elogis i felicitacions, que no volem reproduir per no ofendre el respectable, des de l'altre cap del fil, resident a la central de la nostra ciutat, amb motiu d'un article aparegut en el darrer nombre del nostre estimat col·lega.

El senyor Gurri, tot sorprès, encara aguanta l'aparell telefònic. Nosaltres en tot això no hi érem; érem a la vinya i ens guardarem ben bé de ficar-nos en un assumpte que no ens hi demanen; primer, perquè no tenim telèfon, ni el necessitem (fem els encàrrecs a peu nosaltres mateixos); segon, perquè això de ficar-se en el interior de les persones no està bé, i tercer, perquè sabem que les senyoretes encarregades de ficar i treure, a la central, l'engalç telefònic (ara això de l'enchufe se'n diu engalç) tenen un estok de carícies i de pipopos a disposició de qualsevol abonat que es creu amb dret a fer certes reclamacions!...

Potser sí que tothom es creurà que això de posar en comunicació és bufar i fer ampolles!... Necessita una sèrie de manipulacions que, pel terme mig, requereixen de 30 a 40 minuts.

Si el senyor Gurri tingués en compte els avantatges i delícies que reporta el tenir aparell (mantes vegades hem estat temptats de posar-ne al Rec d'En Puig), no s'hauria ficat en llibres de cavalleria.

Poder parlar amb una persona desconeguda, amb dues o tres a l'hora, i fins i tot pescar al vol un munt de coses agradables, després que heu fet una becaïneteta esperant que us connectin, o bé l'heu feta petar una estona amb un angelet que us contesta, després que ja us heu servit del telèfon, bé valen alguna cosa!...

Decididament, hi ha gent que mai està contenta.

AURI-COLAR

Bar La Bohèmia: L'únic establiment que ha donat a conèixer el **Vermut Sorpresa** i **Vermut regal**

Lindos marineritos

Trum trum, trum trum
el temporal
el temporal va a llegar
va a llegar.

(Ves per on, tan cridar el mal temps i des del dimarts que el tenim a Granollers, i que podem assegurar que ha fet estralls. Amb motiu de la festa de Santa Esperança, el Govern Civil ha demanat a L'ESQUELLOT que obri una informació per tal de posar en clar l'ocorregut en aquest sant de barri, que tant d'enrenou ha portat.

El nostre poeta Màrius, en forma de romanço i amb música de *Lindos marineritos*, dóna una versió dels fets ocorreguts.)

Segueix la canço:

Mira, mira, mira els de l'Esquerra
com vigilen, valga'm Déu!
Valga'm Déu!,
puix vetllant pels laics principis
a tota hora els trobareu.
Els trobareu!

Ai, valga'm Santa Esperança!,
no sé quin mal varen fer,
per passar quatre rosaris
assentades al carrer
i donar-li moltes gràcies
a la verge, amb bona fè...
Les beates d'aquell barri
són trempades, jo ja ho sé.
Si, si, ja ho sé!
Si, si, ja ho sé!
Ja ho sé...
Ja ho sé...

Creu-te-ho, creu-te ho, creu-te ho que resaven;
conspiraven molt baixet.
Si escolteu tot el que us diuen
no'n treureu un pam de net,
un pam de net.

MARIUS

